

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 561/2019
05.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Радомира Нешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 280/17 од 19.11.2018. године и Вишег суда у Суботици 6Кж1 8/19 од 11.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Радомира Нешића против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 2К 280/17 од 19.11.2018. године и Вишег суда у Суботици 6Кж1 8/19 од 11.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 2К 280/17 од 19.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка уплати износ од 421.873,25 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оштећена „Електродистрибуција Суботица“ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Суботици 6Кж1 8/19 од 11.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Суботици К 280/17 од 19.11.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адв. Радомир Нешић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 61. став 1. и члана 16. у вези члана 114. став 2. Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев у смислу навода истог.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и, у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме су по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на налазу и мишљењу вештака Зорана Митровића из ... . Ово са разлога што је наведено вештачење обављено у супротности са одредбом члана 114. став 3. ЗКП, обзиром да га је обавио вештак Зоран Митровић, који се не налази на списку сталних судских вештака. Овим наводима бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда, изнети наводи браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани.

Наиме, одредбом члана 114. став 4. ЗКП предвиђено је да ако за одређену врсту вештачења постоји стручна установа или се вештачење може обавити у оквиру државног органа, таква вештачења нарочито ако су сложенија, по правилу, ће се поверити таквој установи или органу, који ће потом одредити једног или више стручњака за давање налаза и мишљења.

Имајући у виду да не постоји законска обавеза поверавања вештачења најпре вештацима са списка сталних судских вештака, већ се вештачење може обавити и у оквиру државног органа, или установе, а једини услов је да је тај орган стручан за ту врсту вештачења, те имајући у виду да се члан 114. став 3. ЗКП, чију повреду у захтеву за заштиту законитости истиче бранилац окривљеног, а која се односи на ситуацију поверавања вештачења физичком лицу, а не државном органу односно установи, што је овде случај, то су неосновани наводи браниоца окривљеног да је у конкретном случају неоправдано изостала примена члана 114. став 3. ЗКП.

Такође одредбом члана 10. став 1. Закона о судским вештацима („Службени гласник РС“ број 44 од 30.06.2010. године), предвиђено је да поред физичких и правних лица вештачење могу обављати и државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (факултети, институти, заводи и слично), а одредбом става 2. истог члана је прописано да

органи и установе из става 1. овог члана одређују једног или више стручњака одговарајуће специјалности који ће обављати вештачење или образују комисије састављене од научних или стручних радника који су код њих запослени.

Имајући у виду цитиране одредбе члана 10. Закона о судским вештацима, те чињеницу да је Зоран Митровић професор Факултета ... у ... у смислу члана 114. став 4. ЗКП обавио вештачење и доставио писмени налаз и мишљење, у конкретном случају поступао је управо као вештак који је овлашћен од стране факултета, сходно Закону о судским вештацима, а који не морају бити уписани у регистар вештака.

С тога се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен закон на штету окривљеног, и то погрешном применом одредбе члана 61. став 1. КЗ из чега произилази да се захтевом за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. у вези члана 61. КЗ, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Ово са разлога што побијаним правноснажним пресудама окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. Кривичног законика, дакле није ни оглашен кривим за продужено кривично дело, односно није ни примењена одредба члана 61. КЗ, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца АА, адв. Радомира Нешића одбио као неоснован и на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић